

Cuprins

1. Sara	7
2. O lecție de franceză	28
3. Ermengarde	42
4. Lottie	59
5. Becky	78
6. Minele de diamant	99
7. Tot minele de diamant	122
8. În pod	162
9. Melchisedec	184

Capitolul 1

Sara

Într-o zi posomorâtă de iarnă, când ceața gălbuie era atât de deasă pe străzile Londrei încât lămpile erau aprinse și vitrinele magazinelor iluminate ca noaptea, într-o trăsură ce străbătea la pas domol marile bulevarde se afla o fetiță cu o înfățișare neobișnuită.

Stătea cu picioarele strânse sub ea, rezemată de tatăl său, care o ținea în brațe, și privea pe geam la trecători, cu o atenție neobișnuită, de om matur, în ochii ei mari.

Era o fetiță așa de mică încât nimeni nu s-ar fi așteptat să vadă o astfel de expresie pe chipul ei. Ar fi fost una mult prea matură până și pentru

un copil de doisprezece ani, iar Sara Crewe avea doar șapte. Cert e că, oricum, ea, dintotdeauna, de când se știa, visase și se gândise la tot felul de lucruri neobișnuite despre adulți și lumea lor. Se simțea de parcă ar fi trăit de nu știu cât timp.

În acel moment își aducea aminte de călătoria pe care tocmai o făcuse împreună cu tatăl ei, căpitanul Crewe, la Bombay. Se gândea la vasul mare, la marinarii indieni care se agitau de colo colo, la copiii care se jucau pe puntea încinsă și la soțiile unor ofițeri tineri care încercau s-o facă să stea de vorbă cu ele și râdeau de lucrurile pe care le spunea fetița.

Se gândea mai ales cât de ciudat era că o persoană se afla acum în India sub soarele arzător și apoi în mijlocul oceanului, pentru ca mai târziu să circule într-un vehicul ciudat pe niște străzi necunoscute, unde ziua era mai întunecoasă decât noaptea. I se părea așa de enigmatic încât se trase și mai aproape de tatăl ei.

– Tată, zise ea cu o voce subțirică, joasă și misterioasă, mai mult în șoaptă.

– Ce este, draga mea? răspunse căpitanul Crewe, ținând-o și mai strâns și privind-o. La ce se gândește micuța Sara?

O MICĂ PRINȚESĂ

- Țsta-i locul? șopti Sara, cuibărintu-se și mai tare lângă el. Țsta e, tată?

- Da, micuță Sara, ăsta e. Am ajuns, în sfârșit. Și cu toate că fata avea doar șapte ani, știa că tatăl ei se întristase spunând acel lucru.

I se părea că trecuseră mulți ani de când începușe s-o pregătească sufletește pentru acel loc, așa cum îi spusese ea mereu. Mama ei murise la naștere, așa că n-o cunoscuse și nu-i simțise niciodată lipsa. Tânărul, chipeșul și bogatul său tată care o răsfăța părea să fie singura ființă apropiată pe care o avea pe lume. Se jucaseră mereu împreună și erau tare atașați unul de celălalt. Știa că era bogat, pentru că așa-i auzise pe oameni zicând atunci când aveau impresia că ea nu ascultă și-i mai auzise zicând și că ea urma să fie la fel de bogată când avea să se facă mare. Nu avea deloc idee ce însemna să fii bogat. Locuise dintotdeauna într-un bungalow frumos și era obișnuită să vadă mulți servitori în jur, care făceau plecăciuni și i se adresau cu apelativul „mica stăpână“ și o lăsau să facă întotdeauna tot ce-i trăsnea ei prin cap. Avea jucării și animale de companie, dar și o dădacă

care o adora și învățase treptat că oamenii bogați aveau astfel de lucruri. Însă era tot ce știa despre asta.

În timpul scurtei sale vieți, un singur lucru o neliniștise și acela era „locul” unde avea să fie dusă într-o zi. Clima din India nu era deloc prielnică pentru copii și cu prima ocazie care se ivea erau trimiși de acolo – de regulă, în Anglia, la școală. Văzuse alți copii plecând și îi auzise pe părinții lor vorbind despre scrisorile pe care le primeau de la ei. Sara știa că avea să fie nevoită să plece și, cu toate că uneori poveștile tatălui său despre călătorie și țara aceea nouă o fascinau, o neliniștea gândul că acesta nu avea să mai fie lângă ea.

– N-ai putea veni și tu în locul acela, tată? întrebuse ea când avea cinci ani. N-ai putea merge și tu la școală? Te-aș ajuta eu la lecții.

– Dar nu o să stai multă vreme acolo, micuță Sara, îi zicea el mereu. O să te duci într-o casă frumoasă, unde se află o mulțime de fetițe și o să vă jucați împreună, eu am să-ți trimit o sumedenie de cărți, iar tu ai să crești așa de repede încât o să pară ca și cum ar fi doar un an, până ce ai să te

Capitolul 7

Iarăși minele de diamant

Când Sara intră în sala de clasă împodobită cu flori în după-amiaza aceea, o făcu ca deschizătoare a unui soi de procesiune. Domnișoara Minchin în rochia ei de mătase de gală o ținea de mână. În urma lor era un servitor care căra cutia în care se afla păpușa primită în dar, o cameristă căra o a doua cutie, iar Becky pe ultima și purta un șorț curat și o bonetă nouă.

Sara ar fi preferat mult mai mult să își facă intrarea în modul ei obișnuit, însă domnișoara Minchin o chemase la ea și, după o discuție în salonul ei privat, îi spusese ce dorea.

- Aceasta nu e o ocazie ca toate celelalte, zise ea. N-aș vrea să treacă neobservată.

Așa că Sara își făcu o intrare spectaculoasă și se simți stânjenită atunci când fetele mai mari se zgâiră la ea și își dădură coate una alteia, iar cele mici începură să se foiască vesele în băncile lor.

- Liniște, domnișoarelor! zise domnișoara Minchin la auzul murmurului ce se declanșase. James, pune cutia pe masă și scoate-i capacul. Emma, pune-o pe a ta pe un scaun. Becky! strigă ea brusc cu severitate.

Micuța servitoare uitase cu desăvârșire unde se afla în entuziasmul ei și îi surâdea lui Lottie care se agita de atâta nerăbdare. Mai-mai să scape cutia, așa de tare o făcu să tresară vocea ce o punea la punct, și felul în care își ceru ea scuze speriată, poticnindu-se, sună așa de caraghios încât Lavinia și Jessie chicotiră.

- Rostul tău nu e să caști gura la domnișoare, zise domnișoara Minchin. Ai uitat unde te afli? Pune cutia jos!

Becky se supuse grăbită și panicată și apoi se îndreptă iute spre ușă.

- Puteți pleca, le spuse domnișoara Minchin servitorilor, concediindu-i dintr-o mișcare a mâinii.

Becky se dădu la o parte respectuoasă, pentru a-i lăsa pe servitorii de un rang mai înalt ca al ei să iasă primii. Nu se putu abține să nu arunce o privire la cutia de pe masă. Ceva făcut din satin albastru se zărea printre hârtiile de ambalaj.

- Domnișoară Minchin, poate sta și Becky, vă rog?

Era o adevărată îndrăzneală. Domnișoara Minchin se trădă făcând ceva ce aducea cu un soi de săritură. Apoi își puse ochelarii și se uită iritată la eleva sa de paradă.

- Becky! exclamă ea. Draga mea Sara!

Sara făcu un pas spre ea.

- Vreau asta pentru că știu că o să-i facă plăcere să vadă cadourile, explică ea. Tot o fetiță e și ea, știți.

Domnișoara Minchin era revoltată. Se uită rînd pe rînd la celelalte fete.

- Draga mea Sara, zise ea, Becky e servitoarea de la bucătărie. Servitoarele de la bucătărie nu... sunt fete.

Ei nu-i trecuse niciodată prin cap că servitoarele ar fi fost și ele așa ceva. Servitoarele de

la bucătărie erau doar niște mașini care cărau gălețile cu cărbuni și făceau focul.

- Dar Becky este, zise Sara. Și știi că i-ar face plăcere. Vă rog, lăsați-o să stea, pentru că e ziua mea.

Domnișoara Minchin răspunse cu mare demnitate:

- De vreme ce dorești asta drept o favoare de ziua ta, poate să stea. Rebecca, mulțumește-i domnișoarei Sara pentru bunătatea ei.

Becky se retrăsese într-un colț, răsucindu-și de zor poalele șorțului încântată și curioasă. Înaintă îngăimând întruna scuze, însă între ea și Sara avu loc un schimb de priviri pline de înțelegere și prietenie, iar fetița se poticni ca vai de ea.

- Oh, dacă așa doriți dumneavoastră, domnișoară! Vă sunt atât de recunoscătoare, domnișoară! Chiar voiam să văd și eu păpușa, domnișoară. Mulțumesc, domnișoară. Și mulțumesc și dumneavoastră, doamnă - zise ea întorcându-se și înclinându-se spre domnișoara Minchin speriată -, pentru că mi-ați îngăduit asta.

Domnișoara Minchin făcu un semn cu mâna, de această dată în direcția colțului de lângă ușă.